

Mk 6,45-52

Hned nato přiměl Ježíš své učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh k Betsaidě, než on propustí zástup. Rozloučil se s nimi a šel na horu, aby se modlil. A když nastal večer, byla loď daleko na moři a on jediný na zemi. Spatřil je zmožené veslováním, neboť vítr vál proti nim; tu k nim před svítáním kráčet po moři a chtěl jít dál kolem nich. Když ho uviděli kráčet po moři, vykřikli v domnění, že je to přízrak; všichni ho totiž viděli a vyděsili se. On však na ně hned promluvil: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Vstoupil k nim na loď a vítr se utiřil. I byli celí ohromení úžasem. Nepochopili totiž, jak to bylo s chleby, neboť jejich mysl nebyla vnímavá.

„Duch na galilejském jezeře! Sledujte dál naše zpravodajství! Společně přijdeme záhadě na kloub!“
„Podle svědectví rybářů, plujících v noci na galilejském jezeře, se v noci ukázala postava procházející se po moři, která posléze nastoupila k nim do lodi. Zvláštní úkaz byl k vidění těsně před svítáním...“ Takhle nějak by začínala nejmenovaná televizní stanice zpravodajství o dnešním příběhu. A nebo: „Chůze po moři! Výlet za hranice lidských schopností! Pojedte s námi a uvidíte, co jste neviděli! Pojištění pro malé děti zdarma!“ takhle nějak by nás zas k cestě za dnešním příběhem zvala cestovní kancelář. Nebudu vás dále bavit neumělým napodobováním bulváru, jen jsem chtěl naznačit, že biblické příběhy jako je ten dnešní, máme tendenci vnímat jako DIVÁCI: Jen co je slyšíme, rozsvítí se nám kdesi vzadu v hlavě obrazovka, na které se nám příběh odvíjí.

Když tomu příběhu nasloucháme, jsme také – jako sbor, jako křesťané – na cestě. Neplujeme přes moře, jsme na horách, ale putujeme stále dál od Velikonoc. Kdesi v dáli máme v zádech nesmírně nadějnou a silnou událost, událost Vzkříšení. Připomíná nám to pravidelně u svého stolu – obdařuji vás z lásky bohatstvím svých darů, vždyť jsem se vám stal živým a podivuhodně blízkým Pánem. Dokáže ale bohatství této lásky sytit uprostřed dřiny všedních dnů? Může síla této naděje nést a držet uprostřed vysilujících beznadějí, které na nás dotírají? Je to jen kostelová radost a tak trochu sváteční omáčka, nebo nás síla toho příběhu drží a nese, i když se té události z našeho pohledu vzdalujeme tak jako učedníci Ježíšovi?

Rozhodně ji nepotkáváme jako diváci zázračných událostí. Kdybych tady teď začal sugestivně líčit, jak vlny byly vyšší a vyšší a protivítr silnější a silnější, a učedníkům praskaly svaly i vesla... udělal bych z toho příběhu právě jen náboženský bulvár. Barvitě vyprávění o zázraku, jehož dojem vyvane většinou dřív, než dopijete pokostelovou kávu a každopádně už nefunguje, když na vás začne řvát šéf v práci nebo se začnou valit přívaly zpráv o tom, co si zas kde lidé provádějí nelidského. Událost, jejíž dojem vyvanul: Tenhle problém budeme mít, když to vyprávění budeme brát jako vyprávění o zázraku. Možná se ta události kdysi nějak stala, ale její sílu nepotkáme, ani když vyplázneme nekřesťanskou sumu a s nějakou cestovkou se

vydáme ke Genezaretskému jezeru. Dopadne to, jak kdybyste u jiného jezera vyhlíželi Lochnesku.

Při pozorném čtení navíc zjistíme, že ta nečekaná blízkost Kristova nijak nepozvedla ani učedníky – právě proto, že zůstali pouhými diváky. Vydali se přes moře, na druhý břeh. Ježíš je musel k té cestě nutit, nechťelo se jim vydat se bez jeho přítomnosti. A zatímco pluli, on se jim ještě víc vzdaloval: vystoupil na horu, aby se modlil. Ve své modlitbě má tu jejich čím dál nesnadnější plavbu na paměti, protože vidí, že jsou z ní celí zničení. Vidí jejich zničenost, jejich ztrápenost, jejich beznaděj, vidí, jak jeho sbor slábne pod náporom zlých okolností. A tak se jim vydá na pomoc. Jde po tom moři k nim, a chce je předejít. Před úsvitem se jde postavit do čela. Jde, aby sám čelil tomu vysilujícímu větru, který bere naději, že přijde ráno a doplují tam, kam Ježíš přikázal.

Ten zvláštní obraz Pána učedníků, který chce ještě před nimi čelit vysilujícímu náporu, který si to vítězně vyšlapuje po rozbouřeném moři, to je svým způsobem obraz toho, jak nás dostihuje a potkává síla velikonoční události: Obraz Kristova nasazení, v kterém bere nápor nepřátelství na sebe, a Kristova vítězství, darovaného před úsvitem prvního dne o sobotě.

Jenže učedníci tomu tak nevěří, právě proto, že celou událost vnímají jako DIVÁCI: *Když ho UVIDĚLI, jak kráčí po moři, domnívali se, že je to nějaké obludné strašidlo, a dali se do patřičného jeku.* Nezačli radostně zpívat „Toť on, toť Ježíš, jež jsi spatřit chtěl, nepochybuješ věř již, živ je Spasitel!“ Živého a blízkého Pána považují za jakousi genezaretskou obdobu lochnesky: *Všickni totiž uviděli JEJ, a zstrašili se, propadli hrůze,* neopomene si rýpnout evangelista.

Sledovat tento příběh očima diváka, nevede k víře a radosti, natožpak pokoji, ale vede k ještě většímu strachu, než byly počáteční úzkosti. Protože ani poté, co Ježíš změnil směr své cesty a místo větru začne tišit vydivočené učedníky, jejich vydivočenost nezmizí. Jak kdyby byli vůči jeho SLOVŮM zcela hluchí, a před očima měli jen přízrak, který v nich vyvolal děs. *NEPOROZUMĚLI, jak to bylo s chlebem, který Ježíš lámal a dával, ale JEJICH SRDCE BYLO ZTVRDLÉ A OTUPĚLÉ,* komentuje to na závěr evangelista.

Víte, ten zvláštní příběh o Pánu učedníků, který chce jako záštita čelit vysilujícím náporům větru – a přitom si to vítězně vyšlapuje po rozbouřeném moři – **to je** příběh o tom, jak nás dostihuje a potkává síla velikonoční události. **To je** příběh, v němž nás potkává Kristovo nasazení, v kterém bere nápor nepřátelství na sebe. **To je** příběh, v němž do našich bouří dosahuje Kristovo vítězství, darované před úsvitem prvního dne o sobotě. Ale nepotkáme ho jako diváci nějakého béčkového zázraku. Potkáme ho tehdy, když se naše srdce naučí SLYŠET A POSLOUCHAT. NASLOUCHAT – slovům, příběhům, souvislostem.

V dnešním příběhu ta slova znějí: *Vzchopte se, já jsem, nebojte se.* Je potřeba je nechat chvíli znít, a zaposlouchat

se do nich, neboť to jsou slova mohutného obsahu, a mohutných souvislostí. Když je necháš znít, proderou se i ušima ohluchlými momentálně náhodným – a zazní jako slova pro nás.

Říká je Kristus, jako vyvýšený Pán. Jako Pán, kterému leží na srdci lidská ubitost a nemohoucnost. Říká je jako Pán, který se starostí sleduje, jak přestáváme bojovat a zápasit. Zasahuje ho naše vysílenost.

Vnímá přívaly nepřízně i otupující sílu naší rezignace. Vidí, jak se statečná víra mění v pověru, která kolem sebe vidí jen přízraky. **VZCHOPTE SE**, říká – tak, jak to říkal bezvládným a ochrnutým. Zvedněte hlavu, vždyť i pro vás je cesta dál otevřená. Vzchopte se, **JÁ JSEM**, říká dál. Tak stvrzuje, že je s námi jako živý a vždy znova přítomný Pán. **JÁ JSEM** zní jeho ujištění, a proznívá tu zvláštní Hospodinova blízkost Mojžíšovi a zotročenému Izraeli. Blízkost slitování uprostřed cizoty, blízkost svobody, uprostřed otroctví. Tak nám zpřítomňuje sílu činů toho Pána, který dal svým projít úzkostmi moře Rudého. Tak nám zpřítomňuje sílu, která jemu samému dala vítězně projít úzkostmi smrti a hrobu.

A NEBOJTE SE, uzavírá. Nebojte se, neboť přítomnost tohoto Pána ruší strach. Vytváří prostor naději i pokoju. Nebojte se, přestože žijete ve světě, kde tolik věcí strach nahání. Nebojte se, přestože vám tolik vichrů dává pocítit vlastní neschopnost a omezenost. *Nebojte se*. Jeho divná a dobrá moc vám dá svou sílu ... a věrně povede každý krok. Takhle slovo vzkříšeného Pána utiňuje zděšení a slabost učedníků. Všimněme si, zůstali na moři. Nezačli chodit po vodě. Z jejich lodi se nestal výletní parník, jehož pasažéři už nemusí namáhavě veslovat.

Ale je s nimi slovo jejich Pána. A když neslyšící, zpanikařelé, a tvrdé srdce pronikla síla těch slov – může se všechno upokojit. I srdce, i vichr beroucí sílu pokračovat dál.

Amen.

Mk 6,45-52 Kořenov 28.6.23

In: Pojdte, prozpěvujme Hospodinu, jásejme skále spasení našeho. Jeho jest i moře, nebo on je učinil, i pevnina, kterou ruce jeho vytvořily. On jest zajisté Bůh náš a my jsme lid pastvy jeho a stádo rukou jeho. Uslyšíte-li dnes hlas jeho, nezatvrzujte srdce své. Amen (Ž 95,1.5.7)

Píseň EZ-D 607 (B je náš Pán a král)

Modlitba

Děkujeme za pozvání slavit dnes tvůj den Pane. Děkujeme, že máme kam přijít pro naději a sílu k životu. Děkujeme, že máme kde potkat důležité věci života. Děkujeme, tobě můžeme předložit úzkost, pochybnosti a otázky, a uslyšet odpověď. Takto očekáváme na zvěst příběhu tvého syna. Vždyť bez Ježíše bychom sotva mohli přicházet s takovým očekáváním a takovou důvěrou. V něm přichází tvé světlo do temnot strachu a beznaděje. Víš, že se na tebe a tvé věci, ale ani na sebe, neumíme vždycky dívat Ježíšovým pohledem. Přitom je to důležité, pro naši víru i pro tebe. A tak prosíme, buď tak blízko, jak jsi byl lidem kolem Ježíše, a vzbuzuj víru, tak jako víru vzbuzoval Ježíš. V jeho jménu prosíme: Otče náš...

Píseň s dětmi Svítá 355 (Vlak Bí)

1. čtení Iz 43,1-7

Píseň EZ-D 680 (Nás zavolal jsi Pane)

Slovo k dětem – podle ter Lindena)

2. čtení Mk 6,45-52 Kr!

kázání

Píseň EZ 344

Ohlášení

Přímluvy Přijď Kí tvé

Poslání (J 16,33)

Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.

Požehnání (Iz 41,10)

Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti. Amen

Píseň EZ-D 697 (Moc předivná)